

Andana
editorial

El
Maquinista

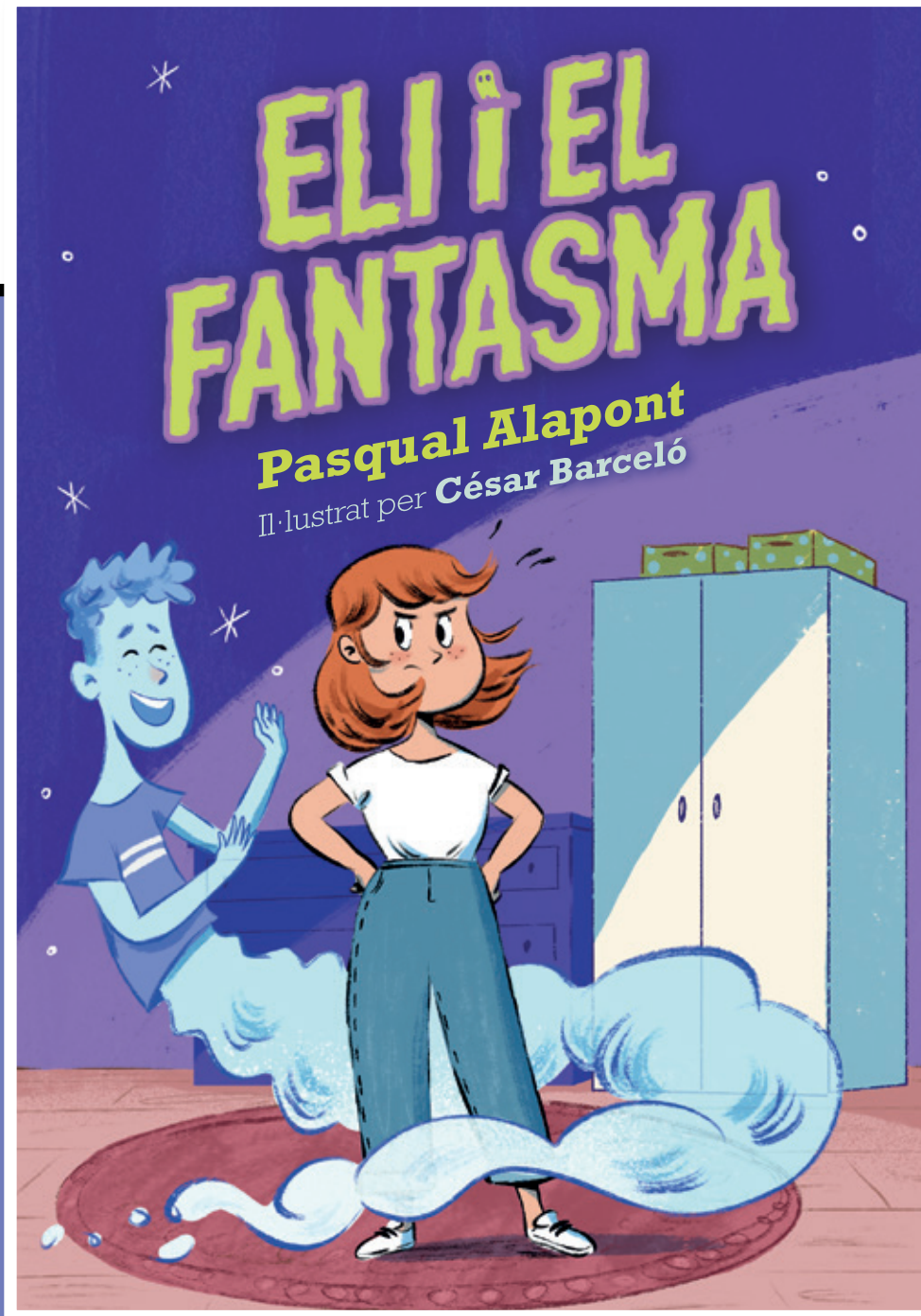

© Pasqual Alapont
© Il·lustració: César Barceló
Revisió: Josep Alapont
© Andana Editorial
Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent
andana@andana.net - www.andana.net
Tlf. 962 48 43 82

1a edició: octubre, 2023
ISBN: 978-84-19913-09-8
Dipòsit legal: V-3006-2023

Imprès a la UE

Prohibida la reproducció,
distribució, comunicació pública
o transformació d'aquest llibre en
cap forma ni per cap mitjà sense
l'autorització escrita de l'editor. Si
necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra
podeu adreçar-vos al CEDRO
(www.conlicencia.com; 917 02 19
70 / 932 72 04 47). Tots els drets
reservats.

Capítol 1

Un whatsapp inesperat

A les set de la vesprada, Eli va rebre un whatsapp de Miquel i va fer un bot. No feia ni dos hores que havien introduït el xicot en un nínxol del cementeri. Miquel era un company d'escola, però, a pesar d'asseure's al mateix pupitre, ella a penes hi havia tingut tracte. Havia mort el dia anterior per culpa d'un accident i tota la classe havia hagut d'anar al funeral. Com que Eli tenia bona dicció, el mestre li havia demanat de dir unes poques paraules en representació de tots, el que li eixira del cor. La xica s'ho havia rumiat, però l'encàrrec era difícil. Què podia dir de Miquel Ferrer si tot just havien creuat quatre paraules? De primer va recordar que un dia li havia hagut de deixar un boli per a fer un examen, perquè a ell se li havia acabat la tinta, i que des-

prés Miquel, en agraïment, li n'havia regalat un de quatre colors, però li va semblar poca cosa per compondre un discurs funerari. Al final havia dit que Miquel era un xic molt sensible, un bon company i que el trobarien a faltar. No tenia ni idea de si Miquel era sensible, però li havia semblat el mínim que es podia dir d'algú que havia faltat a l'edat d'onze anys, i la gent li havia dit que havien sigut unes paraules commovedores. Fins i tot la cap d'estudis havia deixat escapar unes llàgrimes, i això que tenia fama de ser més aspra que un caqui.

Eren les set tocadetes quan li va entrar el missatge:

«Hola, Eli, com estàs?»

Quan es va recuperar de l'ensurt va mirar fins a tres vegades el nom de l'emissor. Allí estava la foto de Miquel Ferrer, la mateixa que havien col·locat al costat del taüt amb un pomell de flors, somrient i amb la confiança de tenir tota la vida per davant.

Es va quedar descol·locada, en primer lloc perquè no se'n recordava de tenir el seu contacte, però després li va venir a la memòria que se l'havien intercanviat arran d'un treball que havien fet en grup. Llavors va pensar que el missatge devia ser de feia un parell de dies, quan Miquel encara era viu. Però el rellotge indicava que l'havia rebut feia tot just un minut.

No parava de pegar-li voltes, a aquell succés estrany, i de sobte el whatsapp va tornar a sonar, un nou missatge.

«M'ha agradat el teu discurs, has dit coses molt xules.»

El cor d'Eli es va accelerar.

«Estaves molt bonica amb la camisa blanca de ratlletes blaves. I els pantalons a joc, també, molt bonics. D'on els has comprat?»

Eli va llançar el mòbil sobre el llit i se'n va separar tant com va poder, ni un monstre amb els ulls oberts li hauria causat tanta aprensió. Què era això? Qui li havia enviat aquell missatge d'ultratomba?

A poc a poc es va asserenar. No, Miquel era mort, ella mateixa havia assistit al sepeli i havia vist la mare del seu company emocionada davant del fèretre. Miquel devia haver perdut el mòbil, o algú li'l devia haver robat i ara s'entretenia fent-li una broma macabra. Se li va acudir pensar en tres o quatre companys de classe que en serien ben capaços. De segur que ara estaven trencant-se de riure a costa d'ella.

Eli es va alçar d'una revolada. Tenia la intenció de prendre una dutxa, va pensar que això li aniria bé per esvaire els seus temors. Però el mal ja estava fet, i mentre es preparava el pijama, el desassossec no la deixava viure.

Es va despullar i va entrar a la dutxa. Feia una olor estranya. Devia ser el xampú nou que havia comprat sa mare, va pensar. Se'n va posar un xorroll al palmell de la mà i es va ensabonar. Feia olor de taronja i de coco, i d'alguna altra substància que no va saber identificar. En acabat es va esbandir els cabells i es va rentar la resta del cos. El seu cabet no parava: per què li havien enviat aquell missatge? S'havia de tenir mala bava. De segur que l'Albert Siurana i la seua colleta d'acòlits estaven darrere de tot allò. Es devia creure molt graciós, però ja aclariria els comptes amb ell i li la retornaria amb escreix.

Eli es va eixugar amb energia i es va enrotllar la tovalla al cos, després es va mirar a l'espill, volia examinar-se un granet que li estava eixint a la punteta del llavi inferior. El vapor havia entelat el vidre i no s'hi veia res. Va agafar un poc de paper per torcar-lo, i quan estava a punt de fer-ho, va notar que el baf s'aclaria en un punt i deixava entreveure un gargot. A poc a poc es va dibuixar una paraula sencera.

«Hola.»

Eli va obrir els ulls com a taronges. Mentrestant, a l'espill seguien apareixent lletres, una darrere de l'altra. «Soc Miquel, el mort.»

Eli va fer un bot arrere, va esvarar i va entropessar contra una banqueta. Li van valdre mans i cames per

obrir la porta i escapar com una esperitada. A mitjan fugida va recuperar la veu i va esclafir en un crit que va ressonar per tota la casa. Els pares, espantats, van acudir al rescat.

–Què tens, Eli? –va preguntar la mare amb un punt d’ansietat.

Però Eli estava desencaixada i tot just podia respirar, feia cara d’haver vist un fantasma. Per senyes va indicar que al bany hi passava alguna cosa. El pare i la mare la van seguir amb el cor en un puny i imaginant tota mena de desastres. En arribar a la porta, la xica va balbucejar unes paraules incomprensibles. Assenyalava l’espill i va donar a entendre que volia que s’hi acostaren. El baf havia desaparegut i el vidre lluïa net. Eli va fixar els ulls en el centre, feia l’efecte d’estar hipnotitzada.

–Què passa, filla? –va preguntar el pare.

–S’ha esborrat.

–Què és el que s’ha esborrat?

–Les paraules. Algú havia escrit unes paraules.

–A on?

–A l’espill. Però ara ja no... ja no... Era un missatge de... Miquel Ferrer.

La mare i el pare es van mirar d’esquitllentes. Estaven al cas de la mort del company de classe d’Eli. Ells

també havien assistit al funeral, com la resta de pares. La cerimònia havia sigut molt emotiva, i havien vist com d’impressionada estava la xicalla, i més encara Eli, que havia hagut de pronunciar unes paraules.

–T’ho deus haver imaginat –va dir la mare–, ha sigut un dia dur i estàs cansada.

La calidesa d’aquelles paraules va rebaixar la tensió i Eli es va posar a somicar. S’ho havia imaginat? Com era possible? És que no havia vist amb els seus ulls com les paraules s’escrivien lletra a lletra? De sobte va sentir una punxada a la canella, al lloc on s’havia colpejat contra la banqueta, i es va regirar de dolor. El pare va examinar la ferida, hi tenia un bony de la mida d’un ou.

–Et duré una miqueta de gel, això et calmarà.

Mentre el pare anava a pels glaçons, la mare va ajudar Eli a canviar-se i la va acompanyar a l’habitació. Llavors la xica es va recordar del whatsapp que havia rebut i li’l va voler ensenyar.

–També m’ha enviat un missatge.

–Qui t’ha enviat un missatge?

–Ell... –Eli va dubtar un segon, però després va obrir la finestra del whatsapp i va allargar el mòbil amb determinació.– Miquel Ferrer –va dir.

Sa mare va mirar la pantalla i va arrufar les celles.

-No n'hi ha res.

D'una revolada Eli va recuperar el mòbil. En efecte, no hi havia res escrit, l'últim missatge havia sigut esborrat. Algú estava jugant amb ella i això no li feia cap gràcia.

Els pares es van quedar una estona al seu costat, però quan van veure que es calmava i que el dolor de la cama remetia se'n van anar. Llavors, Eli va tornar a sentir la sensació de desassossec, com si no estiguera del tot sola a l'habitació. De nou va notar aquella olor que havia percebut al bany, però sense l'aroma de coco i taronja del xampú. Instintivament va mirar davall del llit, però no hi va veure res tret d'una capa de borra i les sabatilles de dormir.

Eli va deixar el llum de la tauleta encés i va tancar els ulls, però no li venia la son. Estava que treia foc pels queixals. Si algú li estava fent una broma i l'endemà la rebien a classe amb rialletes, els crits se sentirien a la Lluna. Va agafar un llibre i va començar a llegir, però no era capaç de concentrar-se. Llegia i rellegia les mateixes línies sense entendre res. Així, se li van fer les dotze i la una i va començar a pensar que passaria la nit en blanc. Però a poc a poc el cansament la va vèncer i es va adormir sense cap més sobresalt.

Capítol 2

Veus d'ultratomba

Eli es va despertar amb un sol radiant que refulgia per les parets. Va recordar els successos del dia anterior i es va riure d'ella mateixa. Com podia haver sigut tan poregosa? Va botar del llit i va fer uns passos de zumba. Llavors es va trobar davant de l'espill de la còmoda i va fer una carassa.

«Estàs molt divertida!»

-Sí! -va exclamar, i va alçar els braços en senyal d'alegria.

«Ja no et fa mal la cama?», va sentir.

Al principi s'havia pensat que es tractava de la seua veu interior que li parlava, com tantes vegades fem

quan estem sols, però aquella pregunta tan directa la va descol·locar i es va quedar molt parada, mirant-se a ella mateixa amb cara de ximpleta. A poc a poc a l'espill hi va aparèixer un halo de boira. Eli va fer un pas arrere i la cara se li va deformar a causa del terror.

–Espera, no crides, no vull espantar-te.

Eli hauria cridat, i tant, però s'havia quedat sense veu. Amb penes i treballs va poder balbucejar unes paraules i va preguntar:

–Qui ets?

–Miquel.

–Quin Miquel?

–Que en coneixes mil, de Miquels, tu? Miquel Ferrer, m'asseia al teu costat a classe. –Tot d'una la veu va sonar molt alegre.– Escolta, em va encantar el que vas dir de mi al funeral. I t'ho sabies de memòria. Podries ser actriu, si volgueres. Ets una artista.

La veu d'Eli va sonar amb un tremolor perceptible.

–El mestre em va demanar que parlara en representació de la classe, em va dir que improvisara.

–Doncs vas fer una actuació fabulosa, de veres. Hauria aplaudit i tot, si haguera pogut. I vas plorar –va dir la veu amb un punt d'orgull.

–Tenia un poc de pena per tu.

–Sí, és una vertadera calamitat, jo també tenia un poc de pena per mi, estava a punt de fer onze anys quan me'n vaig anar al calaix. Crec que enguany anaven a regalar-me una bicicleta nova de muntanya. La mare m'ho havia promés, i ja tenia mig convençut el meu padrastre. En fi, ja no s'hi pot fer res, és llei de vida. –L'halo lluminós va giravoltar al voltant d'Eli.– Hum, fas olor de taronja. És el xampú que et vas posar ahir, veritat?

Eli va retrocedir un pas.

–M'estaves espiant? Em vas veure a la dutxa?

La veu de Miquel va fer botiges:

–No. Bé, eh..., sí i no. Però no patisques, es pot dir que soc una llum, una entitat extracorpòria, inorgànica, inter... intergalàctica.

–No sé si això em tranquil·litza.

–No tinc emocions... humanes. Soc com una mena d'extraterrestre.

Eli va arrufar el nas. Quina absurditat era aquella? S'estava tornant boja? Va fer un extrem, movent cap i braços, com si eixira a la superfície després d'una immersió en l'aigua. «Però què faig parlant amb un fantasma!», va pensar. «És que encara no m'he despertat?»

Eli va tancar els ulls, va respirar profundament i els va tornar a obrir. Res, ja no hi havia res davant seu, ni

boira, ni núvols, ni llamps, ni trons. Va riure un puntet nerviosa. La imaginació li feia males passades. Es va vestir a correuita mentre cantava una tonada feta de pedaços de moltes cançons, per no haver de pensar, i va baixar a desdejunar. Tenia gana i es va servir un parell de torrades amb tomaca, ou remenat i un suc de taronja, però un parell de vegades va girar el cap, inquieta, com si haguera percebut algun soroll darrere seu. La mare no la perdia d'ull, aquella dona tenia un radar que detectava quan les coses no anaven bé. Es va asseure al cantell de la taula i li va posar la mà a la galta. Això, a Eli, li feia una ràbia de no dir.

-T'ha afectat molt la mort del teu company, no? El xiquet aquell, Miquel, era algú molt especial per a tu, veritat? A mi m'ho pots dir.

Eli va fer tota mena d'escarafalls.

-Però quina pel·lícula t'estàs muntant, mare? Deixa'm en pau!

La dona va callar. Va entendre que potser no era el moment, però el trasbals d'Eli li va confirmar que la mort d'aquell company l'havia impressionada més del que s'atrevia a confessar. Qui sap si haurien de dur Eli al psicòleg perquè l'ajudara a passar el mal tràngol.

Hi havia un ambient desacostumat, a classe. Tothom parlava en veu baixa i feia l'efecte que caminaven de puntetes. El mestre els va fer un parlament breu, els va dir que entenia que estigueren un poc tristos per la mort de Miquel, i que si algú volia parlar amb ell ho podia fer, que no era bo quedar-se els sentiments a dins. I sense venir a tomb va mirar a Eli i li va fer l'ullet. La xica es va ruboritzar, va obrir la motxilla i va ficar el cap a dins, com si hi buscara alguna cosa. A quina mala hora s'havia prestat a parlar durant el funeral. Es pensava que tots tenien els ulls clavats en ella, però quan va alçar el cap va veure que cadascú anava a la seua. El mestre havia posat una tirallonga d'arrels quadrades a la pissarra i tothom estava copiant-les. La vida continuava com si res, sí.

De sobte Eli va sentir un calfred i va mirar al costat, però només es va trobar amb la cadira buida de Miquel. Després, la seua mirada es va creuar amb la d'Albert Siurana, però aquest no va fer cap somriure burleta. Al contrari, es rosegava una unglya i feia cara de boig amb els ulls clavats a la pissarra, com si en compte d'arrels quadrades haguera de desxifrar complicats cal·ligrames xinesos. No, ell no tenia pinta d'estar darrere de la broma del mòbil. I ja li hauria agradat, no només perquè això

explicaria el misteri dels missatges d'ultratomba, sinó perquè aquell pocapena li tenia mig cor robat.

A l'esbarjo, mentre esmorzaven, Eli es va trobar amb la seua amiga Sònia i li va fer una confidència.

-No deixes de pensar en Miquel.

Sònia va fer un mos al sandvitx i va parlar amb la boca plena.

-Oh, que callat que ho tenies, xica.

-Per què dius això?

-Ahir, al funeral, semblaves la seua viuda. -Sònia va somriure amb malícia.- És cert que era tan sensible?

-I jo què sé! -va respondre Eli de mala lluna-. Això són només paraules. Però no me'l lleve del cap, és com si se m'haguera... Tu creus en fantasmes?

-Per què? Vols que l'invoquem? -L'amiga va posar els ulls en blanc i va allargar les mans cap endavant.- Uuu! Miquel, esperit de la foscor, mostra'ns el teu cap de suro.

-No facis això...

Tot d'una, el sandvitx de Sònia va caure a terra.

-Ei, per què m'has pegat?

-Jo no t'he pegat -va xiuxiuejar Eli.

Sònia va arreplegar l'esmorzar de terra.

-Se m'ha caigut tot sol, no, l'entrepà? Creus que soc idiota?

